

J Stilheden.

(Eft. Ernst Giers)

(Fortset.)

Og med faadant et Sindelag mod ham vilde hun maa-

le hans Gudfrugtighed efter sin egen Maalestok? Hal-

2. Den stille, lille Stue.

Det lette Kæretøj farer gennem Stortroen. Nu har

Atter lader han Hestene føle Pisten.

En klar, langtrukket Bilen genlyder over Marken

Et Spring — et Stød — en Bragen — Vognhjederne

Der, hvor Vejen fører hen over Banelegemet, staar

Banevognen agter ikke paa Stjernernes Blikken og

Nu standser han. Han hrør tydeligt en Mand sionne.

Banevognen vidste, hvad hans Blygt paabød ham,

og at det næste Tog først vil komme om halvanden Time;

usædvanligt, og havde stundt sig at indhente ham, var det

Lægen stod og undersøgte Saaret. Om han havde

„Har De ikke undersøgt hans Frattekammer?“

„Hvor er hans Klæder?“

„Tre Tusinde Kroner omtrent. Her er Bistortene:

„Henrik Armbrust — Buchrode.“

„Ja, det er ham,“ svarede Lægen. „Man siger, at

„Nej, det undrede de sig selv over. Men Banevognen

„Ja, det var han —“ gentog Konen, men for for-

Lægen saa, at Konen var meget rørt, og han mærkede

Den næste Dag stinnede Solen klart gennem Vinduet

„Den brave Husmoder i det lille Hus har paataget sig

„Det er Vorherre selv, der har ført Dem ind i mit

„Ja, det er det,“ svarede hun, „jeg har tjent i otte Aar

„Det er Vorherre selv, der har ført Dem ind i mit

„Ja, det er det,“ svarede hun, „jeg har tjent i otte Aar

„Det er Vorherre selv, der har ført Dem ind i mit

Blod; men hendes gode Ord afsløede mig bedre end toldt

Hun rejste sig, lagde Puderne til Rette under ham, og

Om Morgenen klagede Hr. Armbrust over, at hans

„At, Hr. Armbrust, jeg har ganske bestemt ophidset Dem

Henrik Armbrust gjorde en afværgende Bevægelse med

Da hun var færdig med at læse, vendte hun Ansigtet

Han trafser ham med, at hendes Mand not skriver til

Men nu var den gode Madam Lempfert ret paa sin

Da Lægen kom igen den næste Dag, syntes han imid-

„Det er Vorherre selv, der har ført Dem ind i mit

„Det er Vorherre selv, der har ført Dem ind i mit

Alvorligt stuer Djet ind i Solshyet; men selv over dette

Det var ogsaa ondt Drømme og ondt Tider, Henrik

„Ihi hvad du ej fuldene kan

og dette Ord havde ogsaa troppet hende engang, da hen-

Forste Paastødte som Madam Lempfert allerede tid-

Han maa smile over Sammenligningen, og svare

„Naar jeg ser paa Dem, saa maa jeg bestantig tænke

„De selv, Erna,“ siger endelig den blege Mand, træ-

„Ja — Hr. — Armbrust,“ svarede hun blidt, „jeg

„De selv, Erna,“ siger endelig den blege Mand, træ-

„Ja, for Tid og Eghed.“

„Det er De kommen for selv at give mig Svar paa

„Ja, for Tid og Eghed.“

„Det er De kommen for selv at give mig Svar paa

„Det er De kommen for selv at give mig Svar paa

(Sluttet.)